

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Markii ja
põgenev daam*

Samantha Hastings

Originaali tiitel:
Samantha Hastings
The Marquess and the Runaway Lady
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Svea Aavik
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2023 by Samantha Hastings
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E05442424
ISBN 978-9916-31-362-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori ülestähendus

Mul on rõõm tutvustada teile Cheswicki markiid ja Stringhami perekonda. Nad on üpris tore ning kõige veidram tegelaste punt, keda ma kunagi kirjeldanud olen. Nad elavad Hampfordi lossis ja neil on haruldaste loomade kogu. Lugu leiab aset aastal 1810, enne seda, kui Inglismaal asutati ametlikud loomaaiad.

Loomade kollektsiooni mõte tuli loomade põhjal, keda Devonshire'i kuues hertsog William Cavendish (1790–1858) pidas Chiswick House'is. Arhiiviviidete põhjal olid tema loomaaias elevant, kaelkirjak (keda kutsuti „kaamel-leopard“), kakaduud, kuld- ja hõbefaasanid, ahv, laama, põdrad, emud, kängurud, jaanalinnud, napoli siga, kitsed ja india pull ning tema kaasa, ninakaru ehk koati ja verd imev vaaraorott...

Hastingsi markiis küsis Devonshire'i hertsogilt, missugune loom talle Indiast saata. Cavendish vastas väidetavasti: „Ei midagi väiksemat kui elevant.“ Ja nii markiis tegigi. 17. mail 1828 kirjutas Sir Walter Scott oma päevikus, et „pildi tegi väärrikaks hiiglasuure elevandi kohalolek, kes jalutas hooldaja valve all edasi, andes etendusele aasialiku hiilguse“. Elevant Sadie esitas ka terve rea salongitrikke, nagu oli kirjas The London Saturday Journalis (november 1839): võttis nagist oma keebi ja pani selle selga, laskus põlvili, lastes enda seljas ratsa sõita, ning puhastas luua või küürimisharjaga oma maja.

Loomad selles kollektsioonis on taltsad, võrreldes Stringhami õdedega!

Violette

Esimene peatükk

Inglismaa, 1810

Louisa ei oodanud oma kahekümne esimeseks sünnipäevaks kinke. Tema tädi ja onu polnud selle kümne ning poole aasta jooksul, mil ta nende hoolealune oli, talle korragi ühtki kingitust teinud. Kui ta üldse oma viledaks kulu- nud kleitide või kaminatule kesisuse üle kaebas, seletas tädi Rockingham, et see on kõik *tema* enda süü.

Leedi Louisa Bracken oli neljanda ja teispoolsusse lahkunud Rockinghami krahvi ainus laps. Krahvi noorem vend Alfred oli saanud Rockinghami viiendaks krahviks ning toonud kaasa oma naise ja neli poega. Louisa oli nende hoole alla jäetud ning tema ema varandus, mille ta pidi pärima, oli usaldatud kolmele varahooldajale. Onule maksti vennatütre ülalpidamiseks iga-aastast toetust.

Tädi Rockingham protesteeris, et sellest elatusrahast jätkub vaevu mehe vennatütre kinnasteks, ja raevutses iga kord mitu päeva Louisa iseka isa aadressil, kes polnud usaldanud oma ainsat venda tüdruku rahaliste huvide eest

hoolt kandma. Kummalisel kombel riietus tädi Rockinghamise kõige peenemasse siidi ning musliini. Ja tal oli iga kleidi jaoks sobivat tooni värvitud kindapaar. Samuti ei jätnud ta kunagi vahele ühtegi Londoni hooaega, väites, et ta peab onu Rockinghami tarvis kohal olema, kui too parlamendis istub.

Iga kord, kui Louisa palus end kaasa võtta, väitis tädi, et selliseks kulukaks ettevõtmiseks lihtsalt ei jätku raha.

Sukka jalga tõmmates tundis Louisa, kuidas suur varvas sellest otse läbi läheb. Naeruga, milles puudus huumor, mõtles ta, et ilmselt on ta kogu Inglismaa kõige vaesem pärija. Tal polnud isegi toatüdrukut, kes riietuda aitaks. Ja teenijatel olid siin paremad riided kui temal. Louisa polnud teenija sukas kunagi nõelutud ega riietes rebenenud kohta näinud.

Ta võttis nõela, mida ta hoidis alati oma seelikuserva küljes, ning parandas vilunult suka uue augu.

See kõik pidi täna muutuma. Louisa oli lõpuks kahekümne ühe aastane ja võis nüüd oma päranduse üle võtta. Kleiti kinni nõõpides otsustas ta, et rohkem ta oma tädi tuhvliälune ei ole. Tä läheb oma rahaga Londonisse, teda esitletakse kuningannale – nagu kunagi tema ema – ning ta leiab endale sobiva kaasa.

Ta ei tunneks puudust isegi oma kodust Greystone Hallist. Ta oli seda lapsena armastanud, kuid viimaste aastatega oli see hakanud tunduma nagu vangla. Tädi lubas tal ainult kirikus käia, mitte kunagi kohalikel koosviibimistel. Ega sest olnudki lugu... Louisa ei osanud tantsida. Tädi oli kinnitanud, et ta ei saa Louisale guvernanti palgata, rääkimata tantsuõpetajast. Ta oli Louisa endise guvernandi päev pärast isa matuseid vallandanud.

Tõmmates jalga saapad, mis olid liiga väikesed ja pigistasid, Louisa ohkas. Missuguse partneri peaks ta leidma, kui ta ei tea isegi seda, kuidas käituda nagu noor daam?

Louisa leidis tädi vastrenoveeritud sinises elutoas, kus ta laua ääres kirju kirjutas. Tädi oli hirmuäratav keskealine naine. Tal oli tähelepanuväärne nagu musta sünnimärgiga põsel. Täna kandis ta kena puuvillast päevakleiti ning kolme rida pärle. Tema peakate ei peitnud täielikult hallinevaid musti juukseid.

Kui kaua oli Louisa soovinud sellele naisele meele järele olla! Muuta oma käitumist ja teenida ära tädi tabamatu soosing. Kuid ei lugenud, kui meeldiv, tagasihoidlik või kuulekas ta oli, tädi Rockingham ei armastanud teda. Louisa isegi ei meeldinud talle. Kindlasti on minuga midagi viltu, arvas Louisa, kui ka kõige lähemad sugulased mind ei salli.

„Tere, tädi,“ alustas Louisa, tundes, kuidas veri näkku tõuseb. „Lootsin teiega täna rääkida.“

Tädi näoilme pingestus pahameeles. „Olen hetkel kirjade kirjutamisega väga hõivatud. Võib-olla õnnestub sinu jaoks täna hommikul hiljem aega leida.“

„Täna saan ma täisealiseks,“ jätkas Louisa, pigistades mõlema käega külgedelt oma kleiti, et julgust ammutada. „Nüüd, kus ma olen oma päranduse valdaja, soovin minna Londonisse. Otsekohe.“

Tädi turtsatas pead vangutades. „Oh sind rumalat tüdrukut. Sa ei saa ju ilma minuta Londonisse minna. Vaene Barnabas on tänu südametutele kaardihaiatele terve varanduse kaotanud, seega pole sinu minekuks raha. Pealegi peab kõrgestisündinud noorel daamil olema saatja, et pidudel käia, ning mina olen ilmselt sel aastal liiga hõivatud, et sind

sinna viia. Sul tuleb lihtsalt järgmise aastani oodata. Või ehk ülejärgmiseni.“

Louisa õlad vajusid longu, kuid ta ei kavatsenud veel alla anda. „Olen kindel, et mõnel mu varahooldajal on abikaasa, kes võib mulle saatjaks olla ja mind kuningannale esitleda.“

„Aga nemad ei ole sinu hooldajad.“

„Ma olen kakskümmend ning üks aastat vana, proua. Ma ei vaja enam hooldajat.“

Tädi Rockingham pani sulepea käest. Tema suu tõm-bus peeneks jooneks. „Olen nõus, et oled küllalt vana, et ise otsustada. Aga sinu kadunud isa testament ei luba sul pärandust enne puutuda, kui oled kakskümmend ja viis aastat vana või kellegagi oma hooldaja nõusolekul abiellunud.“

Veel neli aastat?

Louisal võttis jahmatusest kõhus õõnsaks. Ta oleks taht-nud põrandale viskuda ning jonnima hakata nagu väike laps – pekseldes ja rөөkides. Ta ei suutnud taluda, et peab veel neljaks aastaks omaenese koju luku taha jääma, koos tädiga, kes teda ei salli, ning onuga, kes tema olemasolu ignoreerib.

„Aga ma olen juba selles vanuses, et seltskonda minna. Ena-mikku noori neide esitletakse õukonnas, kui nad on seitsme-teistkümmesed. Kardan kõik oma võimalused kaotada.“

„Ma ei tahtnud seda sulle mainida,“ vastas tädi kulmu kortsutades, „aga sul pole erilisi võimalusi, sa oled väga tedretähniline noor naine. Oleks väga ebatõenäoline, isegi kui ma su Londonisse kaasa võtaksin, et leiad sobiva abi-kaasa. See oleks aja ja raha raiskamine.“

Oma kuumi põski puudutades, tundis Louisa, kuidas tema südikus kadus, kui ta juurdles, kas tädi öeldu võib tõde olla. Tema juuksed olid nagu sügiseste lehtede puna. Silmad

samblarohelised. Kuid tema nägu ja käed *olid* kaetud tedretähnidega. Tillukeste punakaspruunide plekikestega.

Maha vaadates teadis ta, et on pikk ja kõhn. Vähemalt tädiga võrreldes. Mis siis, kui ta on inetu? Kas tema sobimatu välimus oligi põhjus, miks tädi tema suhtes kunagi hellust ei tundnud?

Louisa neelatas, püüdes takistada pisaraid, mis ähvardasid mööda põski alla valguda. „Nii et pean veel neljaks aastaks koju jääma?“

„Luba mul sinuga avameelne olla, Louisa,“ lausus tädi oma mehe vennatütrelle hävitavat pilku heites. „Lootsin, et Barnabas saab varem küpseks. Aga ta väidab, et on abiellumiseks veel liiga noor ning tal on võlad, mis tuleb ära maksta. Nii et sul tuleb veel aasta või kaks oodata. Siis saad mehele. Pärast pulmi esitletakse sind Inglismaa kuningannale kui Barnabasi abikaasat.“

Barnabas oli Louisa kõige vanem onupoeg ja krahvitiitli pärija. Ta oli jässakas ning torssis noormees, Louisast mitu tolli lühem. Noormehe näol oli märgatav must sünnimärk nagu ta emalgi, kuid lõual. Tema ainsad senised märgatavad saavutused olid väljaarvamine nii Etonist kui ka Oxfordist. Barnabas sõi liiga palju. Mängis liiga palju. Kui teenijannasid uskuda – ja Louisa arvates võis seda teha –, oli tal kiimlev pilk ning käperdavad käed. Barnabas oli Louisast viis aastat vanem ja viimane mees maailmas, kellega ta oleks tahtnud abielluda. Kogu keha värises vastumeelsusest juba selle mõtte juures. Ta ei võinud selle mehe naiseks saada.

Louisa vangutas aeglaselt pead, vajudes veelgi suuremasse meeleheitesse. „Ma ei süüdista oma onupoega, et ta minuga abielluda ei taha. Ka mina ei taha temaga abielluda.“

„Muidugi tahab Barnabas sinuga abielluda,“ lausus tädi noomival toonil. „Ta ei ole lihtsalt veel selleks valmis.“

„Aga tädi...“

„Louisa!“ sõnas tädi kõrgel kilaval häälel. „Mulle aitab selle teema arutamisest. Mine parem ja vaata, kas proua Barkeril on sulle midagi parandada anda. Ma ei taha, et sa terve päeva mul jalus oleksid. Oled juba poole mu hommikust ära kulutanud ning mul on vaja tähtsaid kirju kirjutada.“

Õlad kühmus, lahkus Louisa elutoast ja läks köögi-poolele majapidajat otsima. Kui ta ukse avas, nägi ta kogu teenijaskonda rivis seismas. Nad kõik hakkasid talle sünnipäevaks õnne soovima ning kokk, proua Hatch, sirutas tema poole väikese koogi, millel oli kaunistuseks peen valge luik.

Louisa pidi paratamatult naeratama, pisarad samas mööda põski alla valgumas. Proua Barker ja ülejäänud teenijad polnud tema sünnipäeva unustanud. Nad armastasid teda vaatamata sellele, et ta oli inetu.

„Tänan teid! Oh, tänan teid!“ ütles Louisa kooki kokalt vastu võttes. „Ma pole kunagi ilusamini kaunistatud kooki näinud. Olen kõige õnnelikum noor daam maailmas! Tülge, peame kõik koos sellest tükikese saama.“